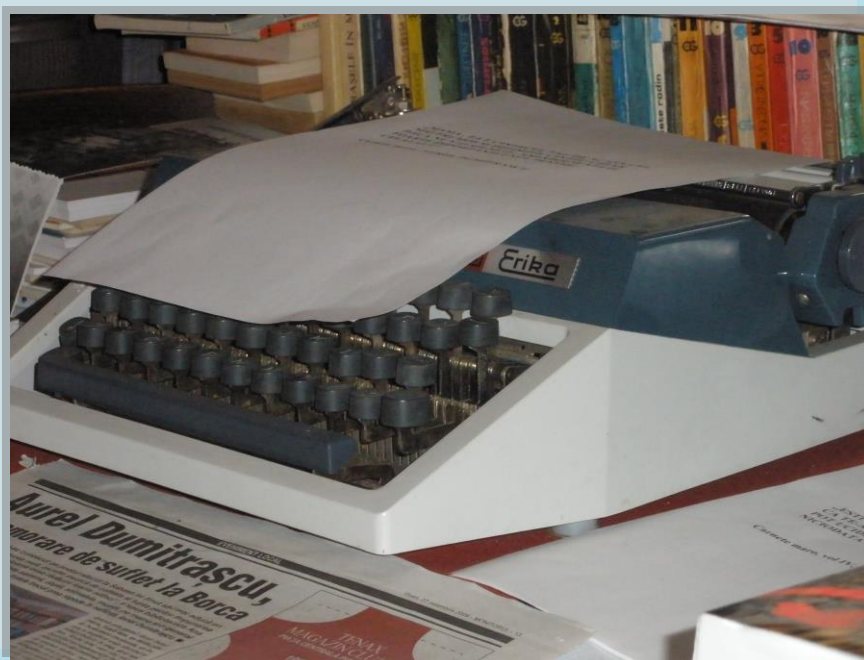

BIBLIOTECĂ DIN NORD

Revista Liceului „Mihail Sadoveanu”
și a Fundației „Scriitor Aurel Dumitrașcu” Borca, Neamț

EDITIA DE TOAMNA-IARNA, 2020

Din sumar:

- ♦ **EDITORIAL:** Lumea în care trăim - singurătatea
- ♦ **PLEDOARIE PENTRU LECTURA:** Louise Gluck
- ♦ **NOI, DESPRE NOI:** SuperEroii lui Picurici
- ♦ **ESEU:** Cine ești tu?
- ♦ **Eveniment:** Aurel Dumitrașcu, la 65 de ani
- ♦ **RELIGIE:** Despre Agheazma Mare

ISSN 2601 – 5110

ISSN-L 2601 - 5110

EDITORIAL

Lumea în care trăim- singurătatea

Sosi momentul mult așteptat, cel în care noi, elevii, ne întorceam încrezători pe băncile școlii, sub privirile îngrijorate ale părinților și ale profesorilor.

Ni se prezintă iluzia intrării în normalitate, pe care preferăm să o acceptăm, animați de dorința de a ne pregăti pentru examenul maturității alături de profesorii noștri, ci nu în singurătate, acasă.

Încep să apară poveștile despre holurile aglomerate din pauze și mijloacele de transport în comun înghesuie, ce dau ființă celor mai mari temeri ale fiecăruia dintre noi.

Numărul cazurilor crește din nou. Se iau măsuri. Se reportează cazurile, iar școlile, respectiv clasele izolate, încep să funcționeze conform scenariilor prestabilite: verde, galben și roșu, ce înseamnă trecerea completă în online. Se întâmplă inevitabilul.

Pe data de 9 noiembrie, într-un joi se așterne asupra învățământului cum ne era cunoscut până atunci.

Vom reveni, oare, la normal? Nu știu răspunsul acestei întrebări, însă pot expune trăirile sincere ale unui elev dintr-o clasă terminală. Eram bucuros în primă fază; aveam speranța că voi reuși să închei și ultimul an de liceu alături de colegii mei. Încep să mă obișnuiesc cu vechiul program - trezitul de dimineață, drumul spre școală, desfășurarea orelor, toate atât de necesare pentru păstrarea unui randament optim. Aproape dau uitării posibilitatea că frica mea cea mai apăsătoare s-ar putea adevăra.

Brusc, însă, mă găsesc din nou acasă, claustrat, în singurătate, dezorientat. Urmăresc, contrariat, cum decurge ziua prietenilor ce studiază în străinătate, unde școlile funcționează încă normal. Dezavantajele cărora nu numai eu, ci întreaga mea generație suntem supuși sunt evidente. Visul de a ajunge în campusul universității favorite devine încețoșat.

Consolați de profesori și părinți, ce se străduiesc cert să ne confere senzația progresului, încercăm să ne adaptăm așezării acestui scenariu „bine pus la punct”.

În cele din urmă, nu încetăm să sperăm în schimbare.

Alexandra Cîrjă, clasa a XII-a C

PUȚINĂ GRAMATICĂ

Frica de I

Tot mai des, în ultimul timp, mai ales în calitate de profesor de limba română, mă întreb cui folosește să scriem corect? Și dacă, vorba proverbului, nu pentru școală, ci pentru viață învățăm, cum să procedez atunci când întâlnesc situații de elevi care fac multiple și neașteptate greșeli de scriere, în așa fel încât nu doar să corectez (ca dascăl atotștiutor) problema, ci să-l determin pe respectivul să iubească limba română, frumoasă și curgătoare și limpede și așa mai departe!

Cea mai mare spaimă a mea, din ultimul timp, este întâlnirea cu **i**: *Arghezii, să mă învoiții, să mă scuzații, nu voi știi, a dorii* (în cantitate prea mare) sau: *aș vrea să ști* (în loc de *să știi*), *fi tu schimbarea* (adică *fii*), în care **i**-ul lipsește tocmai din contextul în care ar dezambiguiza exprimarea.

Problema vine, cred eu, de la faptul că, după proliferarea socializării virtuale, cu toții am devenit cititori, respectivi autori, că se scrie și se citește mai mult decât oricând, grăbit și sub impulsul emoțiilor, că nu ne dăm răgazul de a medita înainte de a formula un mesaj scris, fie el cât de scurt! Boala de care suferim cu toții este să ne facem auziți, vrem să se știe că avem un punct de vedere clar, că suntem în stare de polemică și de dat replici acide sau, la nevoie, sensibile. Atâta timp cât se produce comunicarea, mai contează oare (și, dacă da, cât de mult) corectitudinea sau conformitatea cu normele?

Să recapitulăm: al doilea **-i** sau al treilea, atașat unui substantiv (celebrul: *copii-copiii*) este articol hotărât, ca în exemplul *plopi – plopii*, adică are rolul de a individualiza obiectul, de a-l separa de altele indistincte. **I**-ul existent deja este desinență de plural, iar în cazul substantivului *copiii*, primul face parte din rădăcina/radicalul cuvântului. Articulația unui substantiv propriu (sau vreo încercare de a-l declina) este clar sortită eșecului (excepție face Lăpușneanul, domnitorul cu fire tiranică din nuvela lui Negruzzi), având în vedere că diferențierea se produce deja prin majusculă și prin natura acestuia (de a califica).

Pe de altă parte, conjugarea verbului (indiferent de mod sau timp), în care e prezent, în mod forțat încă un **-i** (o pronunțare atentă ne-ar scăpa și de acest păcat) vine probabil din hipercorectitudine, din încercarea vorbitorului de a nu greși, de a exagera mai bine, decât să nu scrie deloc, de a lăsa receptorul să clarifice ce a intenționat să spună. Ruptura aceasta dintre autorul unei comunicări și mesajul formulat, multiplicată cu viteza luminii, în era comunicării, ne pune așadar în situația complicată de conviețui cu o limbă română stricată, eronată, în care nu norma, ci bunul plac al fiecăruia dictează. Responsabilitatea pentru cuvântul scris nu și-o mai asumă aproape nimeni, în condițiile în care tot mai puțini sunt cei care pot recunoaște greșelile și se simt „deranjați” de acestea, nu atât cât să riposteze (cui îi mai trebuie morală?), ci măcar să fie ei consecvenți în a păstra, pe cât se poate, corectitudinea limbii române.

Ce-i de făcut, până la urmă? Eu, una, mă întorc la literatură, practic cititul pe termen lung (așa cum ar lua cineva un medicament homeopat), le recomand același lucru și elevilor mei, propun textul ficțional ca soluție pentru aproape orice (dificultate de înțelegere, de redactare, de exprimare), mă alimentez cu o limbă română frumoasă, șlefuită, bine scrisă, în care nu doar corectitudinea în sine e importantă, ci deopotrivă stilistica și scriu, indiferent de context, cât de corect și de românește posibil pot!

Profesor, Ecaterina Carază

ZIUA EDUCAȚIEI

„Amețit de limbe moarte, de planeti, de colbul școlii/Confundam pe bietul dascăl cu un crai mâncat de molii.”

Educația reprezintă un ansamblu de măsuri aplicate în mod sistematic în vederea formării și dezvoltării însușirilor intelectuale, morale și fizice ale copiilor și tinerilor.

Odată cu crearea omului, cel mai mare dar pe care ni l-a oferit Dumnezeu este libertatea.

Atât pentru copii, cât și pentru tinerii, printre cele mai importante libertăți este dreptul la educație.

Cu toate acestea, educația este determinată de baza economică a societății, se dezvoltă și se schimbă odată cu aceasta.

În ziua de astăzi uităm, cu atâta pedagogie, că educația cea mai spornică nu se dobândește prin tratamentul direct al copilului, ci prin metoda indirectă a educației de sine a educatorului. Educația de sine a dascălului este de o importanță fundamentală.

Orice disciplină reală se rezumă, la urma urmei, pe disciplina de sine a celui care conduce.

Numai un caracter disciplinat poate ține ordinea. Nici cuvintele, nici strigătele, nici pedepsele nu reușesc, numai puterea de voință, care poate să organizeze și lumea școlilor și să conducă spre stăpânirea de sine.

Dascălul trebuie să dea exemplu de noblețe nu numai față de oamenii în toată firea, ci tocmai în purtarea lui cu copii să arate cum trebuie să se poarte oamenii unul cu altul.

Educatorul își cucerește cea mai înaltă stimă când se ferește să fie urât de sentimentul autorității sale indiscutabile și se închină el însuși formelor de politețe și de respect pe care le cere de la copii.

De altfel, toate celelalte elemente care privesc profesiunea de conducător și aplică și în opera pedagogică.

Biruința de tine însuși, oricât de tainică, este cel mai puternic înger păzitor al elevilor. Fără această muncă în educația de sine, toată purtarea ta zilnică dezminte, ba chiar ia în râs tot ce grăiește gura.

Fiecare cuvânt pe care îl rostim este întovărașit de o întreagă orchestră de tonuri ce-i țin isonul și de o mimică inconștientă a chipului nostru.

Tonurile și mimica dezminț adesea ceea ce spunem, dezvăluie între învățătura și viața noastră o dezbinare pe care nimeni în chip instinctiv nu o prinde mai adânc decât sufletul nesfârșit de simțitor și larg deschis al copiilor. În cele dintâi lecții din liceu, ar trebui să și se atragă tinerilor atenția asupra trădării glasului și a chipului, care devin oglindă: cum în sunetul

vocii noastre și în aerul feței se dau de gol toate slăbiciunile, toate grosolăniile și toată mișelia de care ne lăsăm târâți și cărora le facem pe plac.

Copiii se uită la dezmințirea ce reiese din viața de zi cu zi și se obișnuiesc cu ideea că toate lucrurile mari trebuie să fie făcute numai în cântece și nu trebuie terfelite prin punerea lor în practică.

De multe ori, educația este benefică poporului, deoarece se învață toate greșelile pe care poporul trebuie să le evite și valorile acestuia: istoria, graiul vorbit de aceștia, religia, geografia economică (toate resursele pe care le are un anumit stat) și literatura.

În concluzie, educația are un avantaj colosal, atât pentru om, cât și pentru neam.

Luca Lostun, clasa a IX – a C

PSIHOLOGIE

Îmbunătățește relațiile prin comunicare asertivă

Te simți uneori frustrat pentru ca nevoile, drepturile, opiniile sau sentimentele tale nu sunt respectate de cei din jur? Este posibil să nu comunicî în mod asertiv. Comunicarea asertivă este cel mai eficient tip de comunicare în situațiile în care dorim să ne exprimăm sentimentele, să ne cerem drepturile, să spunem “NU” lucrurilor sau solicitărilor pe care nu le dorim. Asertivitatea presupune susținerea propriului punct de vedere cu fermitate și curaj, dar fără a deveni agresivi.

Pentru a fi asertiv, trebuie să fii conștient că sentimentele, nevoile, dorințele tale sunt la fel de importante ca ale altora, dar nu mai importante decât ale celor din jur.

Consideră că este normal să fii tratat cu respect și demnitate în orice situație, că ești o persoană valoroasă și că ai dreptul să spui și să faci orice dorești atât timp cât prin asta nu încalci drepturile celorlalți.

Un stil de comunicare asertiv îți va aduce respectul celor din jur și te va ajuta să-ți crești stima de sine. Să fii asertiv nu înseamnă să fii mereu de acord cu celălalt și să îi dai dreptate, ci tocmai să ai puterea de a te exprima liber, să spui „nu” când asta îți dorești, să îți poți exprima clar emoțiile și intențiile. În același timp trebuie să fii un ascultător activ, să nu judeci și să nu faci presupuneri nejustificate.

Pentru că mesajul nostru să fie înțeles trebuie să ne exprimăm sentimentele și așteptările, dorințele într-un

mod explicit. Să fii asertiv însemna și să fii onest cu tine însuși și în interacțiunile cu ceilalți, fii autentic, asta implică să accepți când greșești să știi să ceri ajutorul.

Asertivitatea poate fi învățată, exersând tehnicile de comunicare asertivă. Dacă stilul tău de comunicare este unul pasiv, agresiv sau pasiv – agresiv, probabil că nu vei reuși să comunici asertiv de la prima încercare, dar exersând și aplicând constant tehnicile de comunicare asertivă, vei reuși să îți schimbi stilul în care comunici și să devii mai eficient în interacțiunea cu cei din jur.

Cum îți poți dezvolta asertivitatea?

Cunoaște-ti nevoile și exprima-le: dacă vei aștepta ca ceilalți să-ți identifice nevoile, fără ca tu să le exprimi, probabil că nu îți vor fi satisfăcute niciodată. Amintește-ți că satisfacerea nevoilor tale nu trebuie să încalce satisfacerea nevoilor celorlalți.

Studiază modul în care comunică o persoană asertivă, analizează stilul de comunicare al unui coleg sau al unui prieten asertiv. Compară consecințele mesajelor pe care prietenul sau colegul tău le transmite cu cele transmise de tine. Ce ai putea folosi și tu din stilul lor de comunicare?

Oamenii sunt responsabili pentru propriul comportament, adică nu vor reacționa întotdeauna așa cum ți-ai dori atunci când vei comunica asertiv. Unii vor reacționa agresiv, alții îți vor purta resentimente. Nu poți controla modul în care oamenii se manifestă. Dacă nu încalci drepturile celorlalți, poți spune sau face orice!

Exprimă-ți gândurile și emoțiile negative într-un mod controlat și sănătos: emoțiile negative precum furia, tristețea, dezamăgirea sunt naturale și nu este nevoie să le reprimi. Exprimă-le, dar ai grijă să îți păstrezi atitudinea de respect față de cei din jur. Protejează emoțiile celorlalți și încearcă să îți controlezi propriile emoții. Apără-ți drepturile și confruntă oamenii care încearcă să ți le încalce.

Acest tip de comunicare este în mod natural însoțită de componente nonverbale: gesturi, mimică și tonalitatea vocii, care ar trebui să fie în concordanță cu cele spuse, să ajute la înțelegerea mesajului. Contactul vizual este un lucru extrem de important, astfel se poate confirma dacă mesajul este înțeles, dacă sunt necesare clarificări. Putem cere informații suplimentare pentru a fi cât mai ancurați în subiect și pentru a înțelege corect ce ni se transmite. Tonul neutru poate fi adesea sănătos când ne confruntăm cu un conflict sau vrem să ne facem înțeleși.

Acest tip de comunicare nu este o trăsătură de personalitate, ci o abilitate ce poate fi dezvoltată. Prietenii care comunică între ei alegând acest stil de comunicare, își vor crește încrederea în sine și în final își vor consolida relația.

Profesor-psiholog, Mirela Loghin

RELIGIE

Agheasma Mare. Câteva noțiuni generale

Trebuie spus de la început că în cultul ortodox întâlnim două tipuri de agheasmă. Dacă Agheasma mică se săvârșește ori de câte ori o solicită creștinul, Agheasma Mare este strict legată de Botezul Domnului, atât de sărbătoarea în sine cât și de evenimentul mântuitor. Potrivit rânduielilor tipiconale slujba de sfințire a apei se poate săvârși de 3 ori: la finalul sfintei Liturghii din ajunul praznicului, după terminarea slujbei Utreniei Bobotezei și desigur după săvârșirea Dumnezeieștii Liturghii din ziua Bobotezei. După cum am amintit slujba este strict legată de evenimentul Botezului Mântuitorului în râul Iordan de către Sfântul Ioan Botezătorul. Acest Botez este unul sfințitor, vindecător și eliberator.

Dacă dorim ca să înțelegem pe deplin sensurile și scopurile Aghesmei celei Mari trebuie să pătrundem cât mai adânc înțelesurile sărbătorii de la Iordan. În ajutorul nostru vin însăși rugăciunile din cadrul slujbei. Vom observa, așadar, că în cadrul rugăciunilor de la Agheasma Mare regăsim formule, fraze, idei din cadrul Tainei Botezului Creștin, astfel fiecare Sfințire

Mare a apei reeditează botezul fiecăruia în parte. Efectele Tainei Botezului sunt sfințitoare, vindecătoare și eliberatoare spre viața veșnică. Aceleași efecte le are și Agheasma Mare fără însă a se înlocui una pe cealaltă. Taina Botezului este un eveniment unic pe când Agheasma Mare este reactualizarea Botezului an de an. Efectele amintite mai sus indică și modul în care credinciosul autentic folosește Agheasma Mare.

În primul rând aceasta are putere sfințitoare; prin folosirea ei creștinul își sfințește viața sa, trupul și sufletul său și materia care-l înconjoară. Pentru aceasta el stropește casa, fântâna, păsările, ogoarele și toate ale sale. Această putere sfințitoare reiese și din faptul că creștinul gustă din această Apă Sfințită din ziua Botezului Domnului și până inclusiv în ziua odovaniai praznicului, adică până inclusiv pe 14 ianuarie (9 zile), iar simbolismul cifrei indică desăvârșirea dar și judecata spre viața veșnică. În restul anului Agheasma Mare se mai poate lua doar cu binecuvântarea duhovnicului în cazul în care credinciosului nu i se dă dezlegare la împărtășanie. Această luare a Aghesmei Mari nu înlocuiește Euharistia și este o greșală provenită din scolastica teologică a cuantificării Aghesmei celei Mari cu Euharistia cum că Agheasma Mare ar fi jumătate din Împărtășanie. Ea se dă în locul Trupului și Sângelui Mântuitorului ca alinare pentru penitent fără a fi considerată înlocuitoarea Împărtășaniei. Din această gustare, creștinul trebuie să-și înțeleagă mai bine starea de nevrednicie dar în același timp să își mențină comuniunea cu biserica lui Hristos.

În al doilea rând Agheasma Mare este vindecătoare de boli sufletești și trupești prin urmare ea poate fi folosită ori de câte ori creștinul se află în boală, în suferință.

În al treilea rând ea are și un rol eliberator pentru că îl scoate pe om din situații dificile din viața lui și-l eliberează de patimi și de duhuri rele. Toate cele trei roluri amintite sunt însă potențate de curăția sufletului credinciosului. Agheasma nu lucrează independent de voința omului călcând-o cu brutalitate, ci este lăsată să lucreze pe măsură ce omul își curăță inima, mintea și sufletul. În ultimele două situații este indicat să se ceară, dacă este posibil, și încuviințarea duhovnicului.

Ca și Taina Botezului nostru, lucrarea Agheasmei Mari are ca scop Mântuirea omului spre viața veșnică, dar creștinul în Biserică nu este singur. El nu este un individ alături de alți indivizi. El este o persoană în comuniune cu toți semenii lui, cei vii și cei adormiți. Toți alcătuiesc Biserica lui Hristos. Acesta este motivul pentru care unii credincioși merg în ziua Bobotezei la cimitir și stropesc mormintele celor adormiți în Domnul. Astfel se întărește conștiința legăturii indestructibile între cei vii și cei trecuți la Domnul.

Ar mai fi necesar să mai precizăm un lucru. Care este Agheasma mare? Orice apă este considerată Agheasmă Mare? De obicei, acolo unde este posibil, preotul împreună cu credincioșii merg și săvârșesc această Agheasmă Mare pe malul unei ape. Trebuie să precizăm că acest obicei este strict legat de Botezul Mântuitorului în Apele Iordanului. În cadrul rugăciunilor de la Agheasma Mare se vorbește, însă, despre două lucruri distincte: sfințirea apelor și schimbarea firii apelor. Amestecarea celor doi termeni coroborată cu evlavlia credinciosului au dus, în timp, la obiceiul de a nu folosi în perioada dintre Bobotează și Odovania praznicului, apa, pentru unele treburi casnice, gospodărești. Acest lucru nu este neapărat un lucru rău, dar trebuie cunoscută distincția între schimbarea firii apelor și sfințirea apelor. Termenul cel dintâi indică o poziționare a întregii materii către scopul ei final, pe când sfințirea Apei celei Mari se face strict asupra vasului dinainte pregătit. Credinciosul trebuie să înțeleagă distincția între poziționarea materiei, a apei implicit către Creator și Sfințirea cea Mare a apei care se face asupra unei cantități limitate de apă, ea având la rândul ei puterea de a sfinți așa cum după am mai amintit.

Denumirea de Agheasmă Mare este dată nu doar de impozanța slujbei în sine ci și de întreita sfințire din cadrul slujbei amintite. De aceea Agheasma Mare se ia întotdeauna înainte de anafora spre deosebire de Agheasma Mică care se ia după anafora. În concluzie putem afirma că pentru înțelegerea profundă a rolului Agheasmei Mari în viața creștinului acesta trebuie să aibă în permanență în minte câteva idei:

- Agheasma Mare e legată de Botezul Mântuitorului;
- Agheasma Mare actualizează Botezului fiecărui creștin în parte;
- Agheasma Mare este ajutătoare către Mântuire; De fapt, Mântuirea constituie

scopul principal și ultim al viețuirii credinciosului pe acest pământ precum și al tuturor actelor liturgice sfințitoare săvârșite de biserică.

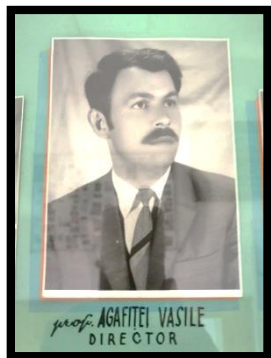
Preot Ifrim Mihai, Parohia Sabasa

IN MEMORIAM

Domnul profesor Gheorghe Țigău nu mai locuia de mult timp la Borca. Dar cu sufletul nu a plecat niciodată de aici. A scris monografia liceului, a cules folclor, pe care l-a publicat în volumul "La pâraul dorului". A dedicat două cărți personalităților din comună, sau celor care au absolvit cu laude liceul "Mihail Sadoveanu". A făcut donații de cărți, a vorbit și a scris din și cu inima despre oamenii și locurile acestea. Ne-a iubit. Dumnezeu să-l ierte!

De Crăciunul anului 2020, învățătoarea Ana Marin a plecat în veșnicie cu discreția care a caracterizat-o. Au trecut de atunci patruzeci de zile. A plecat dintre noi o aristocrată, o doamnă demnă, o iubitoare de frumos. A fost și învățătoarea mea. Ea ne-a învățat cum să ne trăim ziua, cum să cunoaștem adevărata valoare a lucrurilor. Sfătoasă, frumoasă, zâmbitoare și energică, așa mi-o amintesc. Nu a certat niciodată pe nimeni, admonestările făcându-le glumind pe seama noastră. Știa să fie și sobră și matură. Zeci de generații de elevi au devenit în timp mesageri ai idealurilor și valorilor pe care le-au primit de la doamna Marin. Au fost vremuri când cadrele didactice se bucurau de tot respectul comunității. Erau eroi. Și cum altfel s-ar numi un om care poartă mâna copiilor, corectând litere și cifre, repetând la nesfârșit semne de punctuație, socoteli, solfegii. Care se dăruiește total nobilei act al învățării. Dincolo de latura intelectuală, doamna Marin nu era indiferentă la problemele elevilor săi. Se regăsește în doamna Marin modelul cu care tinerii de azi ar fi bine să rezoneze și rațional și sentimental și vocațional. Doamna Marin a plecat să predea îngerilor. Dumnezeu să o ierte!

Despre profesorul de excepție Vasile Agafiței nu am putut scrie, din motive obiective, imediat ce am aflat că a plecat din această lume. Sufletul lui cel veșnic neobosit și iscoditor ca al unui copil a plecat să-și caute liniștea. Puține și sărace sunt cuvintele mele, ca să povestesc ce am pierdut. Domnul profesor Agafiței nu predă numai limba și literatura română și universală. El vorbea și despre tainele existenței, copleșit de neliniștea marilor întrebări. Da, într-un învățământ ideologizat, el admira desăvârșirea zidirii divine, atunci când ne vorbea și despre lume, oameni, tradiții, istorie, poezie, artă. Aflăm adevăruri frumoase și admirăm, cu el, marile spirite ale neamului nostru. Domnul Agafiței citea câte o carte pe zi. Era toba de carte și avea ce să ne transmită. Când a plecat la Liceul de chimie din Piatra Neamț, am rămas mai săraci și mai triști. N-am mai avut un profesor mai vesel, mai cult și mai iubitor ca el. Dumnezeu să-l ierte! A plecat lângă soția sa, profesor Rozana Agafiței.

Membrii Clubului de jurnalism

OMAGIU PROFESORULUI BANCIA

A fost profesor, diriginte,
Ne-a învățat să fim "cuvinte"
Eu astăzi, dacă știu să scriu,
Și dînsului o datorez, eu știu.
Acum cînd stau și mă gîndesc,
Doar lucruri bune-mi amintesc,
Era doar blînd, știa să se impună,
O făcea doar, cu vorbă bună.
Atîtea generații de copii,
Trecutau, rînd pe rînd , prin mîna dumnealui,
Eu cu respect, azi îi închin un gînd
Și sigur știu, nu-l voi uita nicicînd
Un dascăl, așa ca dumnealui,
E o amprentă veșnică, în viața elevului,
Azi lacrimi curg, din ochii multora,
Și chiar din cer, dar Dumnezeu le-a transformat în fulgi de nea,
Eternă amintire, îi voi păstra mereu,
Omagiu veșnic PROFESORULUI și dirigintelui , sufletului meu.!

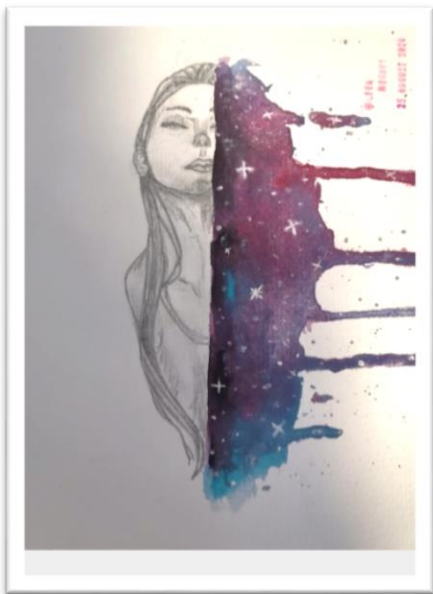

Mihaiela Tărăță Gavriloaia – fostă absoventă a liceului

ESEU

Cine ești tu?

A te descoperi și a te cunoaște, în adevăratul sens al cuvîntului, poate fi un proces dificil. Pe parcursul vieții ești supus unei dezvoltări continue, astfel că identitatea și caracteristicile tale se pot schimba semnificativ de la o etapă de viață la alta. Drept urmare și cunoștințele despre propria persoană ar putea fi afectate. Desigur, te poți simți confortabil așa cum ești, părinții și prietenii pot părea mulțumiți de tine, ba chiar faci eforturi ca să le faci pe plac, ținând cont de sfaturile celor apropiați. Dar, cu toate acestea, știi cu adevărat cine ești ?

De ce este importantă autocunoașterea?

Atunci când te cunoști pe tine însuși ești, înainte de toate, mai fericit, prin simplul fapt că ești capabil să exprimi cu ușurință care îți sunt dorințele. Știi totodată ce te motivează, cum să iei decizii, ce poți tolera și care sunt calitățile sau limitele tale.

Așadar, ce ar trebui schimbat, ca să funcționezi perfect, într-un mediu în care să te simți perfect? Poți începe călătoria ta către autocunoaștere realizând un inventar personal, care să conțină, pe de-o parte punctele tale forte, și pe de altă parte ariile ce necesită îmbunătățiri.

Adresează-te persoanelor din imediata ta apropiere și cere-le să contribuie. Amintește-ți să petreci timp în

compania ta.

A ști cine ești tu implică confruntarea cu trecutul, acceptarea, asumarea responsabilității, iertarea și vindecarea.

Alexandra Cîrjă, clasa a XII-a C

Victimizarea

Victimizarea este o formă de lamentare. Diferența dintre victimă și victimizare este una extrem de mare. Victima cere întotdeauna ajutor, pe când cel care se victimizează doar se plânge de neajunsuri, fără a încerca să schimbe ceva.

Acest lucru nu ajută persoana în cauză. Aceasta primește atenția dorită la un moment dat, dar pe parcurs atenția se transformă în lipsă de respect. Ce înseamnă asta? O persoană care se victimizează este una care nu acceptă consecințele propriilor decizii și aruncă întotdeauna vina pe alte persoane sau împrejurări. Plângându-se atrage privirile celor din jur. Astfel se înconjoară de oameni care o privesc ca pe o ființă neajutorată și dependentă de ceilalți.

Persoanele care se victimizează își creează singure suferință. În primul rând acceptă statutul de victimă - și-l pun singure cel mai ades - și aleg să se văicărească în loc să renunțe la lucrurile care le fac rău (relații cu diferite persoane, obiceiuri proaste).

Deși starea de victimizare poate fi plăcută la început, în timp aduce doar suferință, milă și neprețuire de la cei din jur.

Lidia Carază, clasa a XI-a C

Oferi totul și nu primești nimic în schimb

Consider că noi ca oameni trebuie să încercăm să fim cea mai bună versiune a noastră. Acest lucru îl putem face prin a oferi celor din jur sprijinul și suportul nostru moral sau material.

E inuman să vezi o persoană într-o nevoie și tu având posibilitatea de a o ajuta, să nu o faci. Chiar și în momentul în care ai ajutat pe cineva, ai cheltuit timp prețios, bani, valori materiale pentru a scoate pe cineva din impas nu trebuie să ai așteptări de la acea persoană. Poate ea nu va fi capabilă niciodată să facă ceea ce tu ai putut face, chiar dacă ar avea posibilitatea. Vei rămâne dezamăgit atunci când o să vezi ca oamenii nu vor face pentru tine ceea ce tu faci pentru ei.

Nu toți avem aceeași inimă, același instincte sau principii morale. Când faci o faptă bună, când te sacrifici, e mai bine să o faci pentru satisfacția ta emoțională sau conștiința ta.

Să nu ai niciodată așteptări de la cei din jurul tău, așa vei putea fi surprins. Universul a fost conceput în așa fel încât faptele tale bune să fie răsplătite într-un mod special, cum nici măcar nu te aștepți. Asta nu înseamnă că dacă faci o faptă bună Dumnezeu este dator să îți răsplătească sau omul pe care l-ai ajutat să îți fie recunoscător toată viața.

În momentul în care oferi totul dar nu primești nimic în schimb, trebuie să fii recunoscător pentru faptul că ai de unde să oferi și altora, nu să dăruiești cu gândul la o răsplată și mai mare.

În viața este de datoria noastră să ne ajutăm între noi, pentru că suntem cu toții oameni, avem o conștiință, o educație și niște principii morale pe care le susținem.

Estera Buzdugan, clasa a XI-a C

De ce sunt oamenii fericiți?

Sentimentele de fericire și nefericire pot lua un număr infinit de forme, nu există o definiție exactă pentru aceste două stări. În principiu, viața noastră ne oferă atât de multe lucruri încât uneori nu apucăm să ne bucurăm de toate, în timp apărând dezamăgirea. Ne obișnuim să primim din ce în ce mai mult și uităm să ne bucurăm de ceea ce contează cu adevărat: noi înșine,

simplitatea, naturalețea, familia. An de an privim în jurul nostru și ne lăsăm influențați de ceea ce se întâmplă în jur; totul pare perfect, internetul este plin de fețe zâmbitoare, peisaje de invidiat, vieți ce par a fi ca din povești iar acum, în perioada sărbătorilor, totul este aranjat astfel încât totul să se asorteze, brazii să fie o singură culoare, farfuriile să se asorteze cu fața de masă iar cadourile să ajungă până în tavan.

Viața noastră este ca un brad făcut cu globuri din copilărie, globuri mov cu verde, beteală galbenă, șiraguri de bile aurii, cu instalație "sorcovă" și cu vârf ascuțit sau stea roșie sau galbenă. Așa e viața, cu de toate. În spatele fețelor zâmbitoare din fotografii se ascund, dese ori, suflete triste și singure. Una dintre formele nefericirii este dorința de a arăta tuturor că, de fapt, te simți perfect, ai o viață fabuloasă când de fapt nu este nici pe aproape așa. Perfecțiunea este

un lucru greu de găsit, un lucru pe care dacă îl găsești, îl pierzi imediat, deoarece autenticitatea este prea puțin încurajată, iar viața este condusă de standardele societății prin: "trebuie să" și "așa se face".

Trebuie să înțelegem că există lumi atât de diferite, iar noi primim dese ori această afirmație printr-un mod sau altul: "Totuși, mi se pare ciudat, la fel cum tot ciudat mi se pare că noi, cei de la țară, încercăm să ne potolim foamea cât mai repede, pentru a ne putea face treaba, în timp ce aici noi doi încercăm să ne săturăm cât mai încet și de aceea mâncăm stridii.." - Lev Tolstoi, Anna Karenina;

Apreciază tot ce ai în jur, casa în care trăiești, faptul că ai dreptul la o educație și la o viață, nu pune preț pe lucrurile materiale. Numărul cadourilor nu trebuie să fie egal cu vârsta, de Crăciun nu aștepta să primești cadou de la fiecare persoana, iar dacă

dăruiești, nu dăruiești cantitate ci calitate. Oferă ceva din inimă, ceva mic și cu personalitate decât ceva mare, cu tragere de inimă.

Nefericirea e pretutindeni, dar și fericirea la fel! Este important să ne uităm la partea plină a paharului, să nu ne lăsăm trași în jos de gândurile rele sau de vorbele din jur. " (...)Cerul ne oferă cel mai bun exemplu... că după fiecare furtună, soarele ne va mângâia din nou și că, dincolo de nori, este lumină, este căldură, este speranță.

Toate grijile noastre, toate temerile și toate dezamăgirile sunt doar niște nori trecători pe cerul nostru. Soarele, lumina și căldura nu ni le poate lua nimeni. (...)”- Irina Binder;

Amalia Murariu, clasa a XII-a C

EVENIMENT

Aurel Dumitrașcu, la 65 de ani

Aurel Dumitrașcu ar fi împlinit 65 de ani în această toamnă. S-au adunat, tot în această toamnă, 30 de ani *de la plecare*. Cum ar fi evoluat Aurel Dumitrașcu pe lumea asta, în această perioadă? E greu de spus. Îi plăceau femeile, așa că îmi imaginez că s-ar fi însurat de câteva ori; sau că nu s-ar fi însurat niciodată, din același motiv. Ar fi avut copii? Îi plăceau, dar nu părea să fie din categoria celor care s-ar fi dat în vânt să îi crească. Ar fi făcut politică, că era plin de idei și de atitudine, dar una care i-ar fi enervat pe toți ceilalți din lumea noastră politică, care s-ar fi coalizată împotriva lui. Ar fi scris niște texte, niște pamflete de fapt, care i-ar fi făcut invidioși pe toți pamfletarii din presa noastră. Ar fi plecat din țară, dar nu ar fi găsit nicăieri o altă țară mai convenabilă. Din acest motiv s-ar fi întors în România, ca să aibă motiv să se enerveze pe lumea noastră tot mai incoerentă și mai ticăloasă. S-ar fi stabilit o vreme la București, de unde s-ar fi întors dezgustat de deprinderile lumii de acolo în lumea lui de la Borca; unde nu ar fi rezistat mult, lumea satului l-ar fi strâns în chingile automulțumirii. Și ar fi plecat și de acolo. Unde? Poate la Piatra Neamț. Sau la Iași? Sau la Cluj?

Ar fi plănuit să facă un doctorat pe o temă fantasmagorică, plecând de la o expresie din textele lui Luca Pițu. Dar nu ar fi găsit profesorul care să îi accepte tema, probabil.

Ar fi scris poezie, cu aceeași furie și aceeași dragoste de poezie cu care s-a născut. Apoi ar fi scris niște eseuri împotriva poeziei, demonstrându-i inconsistența, fragilitatea. Ar fi luat premiile mari din literatura română, despre care ar fi vorbit cu dispreț în jurnal. Ar fi scris mai departe jurnal, în fapt o istorie personală care s-ar fi întâlnit doar pe ici, colo cu istoria oficială. Istoria oficială l-ar fi enervat, oricum. Ar fi denunțat istoria oficială la toate instanțele divine. Ar fi fost credincios probabil, dar nu unul practicant; l-ar fi căutat pe Dumnezeu cu fervoarea cu care ar fi încercat să demonstreze că poezia este esență de divinitate.

Ar fi scris câteva cărți de povestiri și câteva romane, care s-ar fi topit în marea de indiferență din lumea noastră necititoare. Ar fi suferit pentru asta, ar fi recunoscut mai apoi că s-a născut într-o epocă greșită. Sau într-o lume greșită? Dar ar fi iubit-o așa, reconsiderând-o, convins că numai prin iubire mai poți schimba ceva.

Ar fi fost prieten cu scriitorii neliniștiți, care se chinuie să își schimbe soarta în destin. De fapt, ar fi avut puțini prieteni, pentru că nu mulți ar fi rezistat excesului de principialitate cu care i-ar fi evaluat.

Habar nu am cum ar fi evoluat amicitia/ frăția noastră. Cred că ne-am fi certat de câteva ori, pînă la retragerea ambasadelor, dar ne-am fi căutat mai apoi, cu febrilitate, să ne explicăm de ce ne-am certat. Eram așa de neasemănători în comportament, că păream, paradoxal, complementari; dar aveam cîteva lucruri de ne-negociat cu nimeni, între ele principialitatea și datele caracterului! Plus că valoarea în literatură/ cultură, am susținut amîndoi, nu se tratează niciodată cu amabilități.

Nu ar fi avut episoade bahice de povestit, pentru că se îmbăta mai mult cu virtute. Și cu alcoolul pur, extrem de volatil, al frumuseții femeilor, al frumuseții oamenilor, al frumuseții ochilor și a florilor.

Nu ar fi avut bani, pentru că nu știa să îi adune.

Spectator și trăitor în lumea noastră, în care s-au relativizat pînă la confuzie valorile și principiile, în aceștia 30 de ani care au trecut *de la plecare*, cred că ar mai fi murit de câteva ori. De silă.

Piatra Neamț, noiembrie 2020
Adrian ALUI GHEORGHE

CENACLU

Sfășie

Gândește-te că mâine ar fi sfârșitul
 apoi respiră și imaginează-ți cum ar fi dacă nu ai face-o,
 venele uscate de desprindereamăinilor noastre
 vraja de viață ar desface ;
 O lume de muritori în minus cu două soarte.

Larisa Măhălău, clasa a XII-a A

Tipar

*Și-nmuguresc pomii, și iar cade frunza,
Și iar mă pârlăște, și iar o să-ngheț,
Și doar o chitară îmi mai este muza
Când iar vine iarna cu geru-i semeț.*

*Și dragostea arde în sufletu-mi rece,
Ce-i doar o bucată de fier ruginit
Și patima-l roade, și timpul tot trece
Când, ca un alcoollic, adoarme subit.*

*Încă mai arde un foc, dar e rece
Și greu, și amar, și toate deodată,
Că mintea mă doare când vara iar trece
Și inima plânge, căci bate forțată.*

*Și-i ultima strofă și gândul mi-e gata
Că-i gol Paradisul și nu mai am vise
Și iarăși încep să conturez cu dalta
Infernuri din care scot visele ninse.*

Ruben Carază. Clasa a IX – a C

Poezii create de elevi cu ocazia aniversării a 171 de ani de la nașterea marelui poet Eminescu

*Poetu-i doar un tip
Dar nu e destul,
Romantismul tare zace
În vremea de demult.
Azi e plin de romantism
Dar e fals, tot ce se-ntâmplă,
Ziua vesel, noaptea trist
Bine că ziua-i mai lungă.*

Cosmina Dumitrean, clasa a XI-a C

Ce multe stări perturbă
Dar timpul nu-l ucide
Că el veșnic creează.

Iubirea-i ca mâncarea,
Natura-i locuință.
Alege să se plimbe
Cu propria-și ființă.

Romantic e din fire
Iubirea-l luminează,
Căci de a sa iubită
Adeseori creează.

Nona Cojocaru, clasa a XI-a C

*Natura-și cheamă împăratul
Pe cărarea cea dintâi,
Luna, vechea lui copilă
Luminează cu putere.*

*Scriem de mult, dar Eminescu, unul
Unul geniul literaturii
Cu chipul său cioplit cu dalta
Eroul nemuririi.*

*Azi, gândesc numai în versuri
Sunt alergică la stresuri
Dar pentru ce e frumos
Eminescu, sunt pe dos.*

Florina Rus, clasa a XI-a C

*Un spirit al naturii mereu mânat de vânt
Prin păduri cu-n fluier înalță al său cânt
Acea entitate de lume nevăzută
Căci spiritul-i sihastru, cu mintea abătută În sus spre stele, a universului zare
Un foc mistuitor, o inimă ce doare
Căci stelele sunt sus, dar el atât de jos
Îndepărtat de lume, câtânt al său logos
El e cel romantic, cu luna-amic iubit
Pădurea-i este casă, din ea e plămădit.*

Lidia Carază, clasa a XI-a C

*Atunci când răsare luna
Și sentimentele izbucnesc,
Apare și furtuna,
La primul „Te iubesc!”.
Al nostru îndrăgostit,
Compune fericit,
Și simte că renaște
Eminescu, cine nu-l cunoaște?
Luptând pentru dragoste,
Visând la fericire.
Tinde spre o poveste...
Pentru a sa iubire.*

Ștefana Oros, clasa a XI-a C

PLEDOARIE PENTRU LECTURĂ

Louise Gluck-Premiul Nobel pentru literatură-2020

Louise Gluck s-a născut în New York la 22 aprilie, 1943. Mama ei era de origine ruso-evreiască, iar tatăl era evreu maghiar. Ea mărturisea” ...starea mea emoțională, rigiditatea mea extremă de comportament și dependența frenetică de ritual au făcut imposibile alte forme de educație”. Ea nu s-a înscris la facultate din cauza anorexiei nervoase de care suferea. În schimb a audiat cursuri de poezie la Sarah Lawrence College și s-a

înscris la atelierele de poezie de la Universitatea Colombia, singura care i-a oferit un program de studii non-tradițional. I-a avut ca profesori pe Leonie Adams și Stanley Kunitz, mentori semnificativi în dezvoltarea ei ca poetă. A părăsit Colombia fără o diplomă. A lucrat ca secretară, apoi a predat poezie la Goddard College din Vermont. Este cofondatoare a New England Culinary Institute, un colegiu privat cu scop lucrativ. Din 1984 a fost lector la Departamentul de engleză a facultății Williams College din Massachusetts. În prezent este profesor adjunct și scriitor în rezidență la Universitatea Yale. Louise Gluck este o poetă autobiografică. Opera ei se distinge prin intensitatea sa emoțională și pentru că se bazează frecvent pe mit, istorie sau natură pentru a medita asupra experiențelor personale și a vieții moderne. Este o poezie a tristeții și a izolării. Poeta a subliniat influența psihanalizei asupra operei sale, dar și a poezilor Rainer Maria Rilke și Emily Dickinson, printre alții.

Opera sa:

Prim născut, 1968

Casa de pe mlaștină, 1975

Figura descendentă, 1980

Triumful lui Ahile, 1985

Ararat, 1990

Irisul sălbatic, 1992

Primele patru cărți de poezii, 1995

Meadowlands, 1997

Vita Nova, 1999

Cele șapte veacuri, 2001

Averno, 2006

O viață de sat, 2009

Poezii, 1962-2012

Noapte credincioasă și virtuoasă, 2014

Este deținătoarea a numeroase premii și onoruri.

Bibliotecar, Iolanda Lupescu

Tortura lui Circe

De Louise Gluck

Regret cu amărăciune

Anii în care te-am iubit atât în

Prezența, cât și în absența ta, regret

Legea, vocația

Care mi-au interzis să te țin, marea

O foaie de sticlă, frumusețea vapoarelor grecești

Decolorată de soare: cum

Aș fi putut avea putere dacă

Nu am avut nicio dorință

Să te transform: cum

Mi-ai iubit corpul,

Cum ai găsit în el

Pasiunea pe care am ținut-o deasupra.

Traducerea de Alina Roiniță

SĂNĂTATEA, ÎNAINTE DE TOATE

PARFUMURILE ȘI ODORIZANTELE

dăunează grav sănătății !

Arătam în materialele precedente că ”drogurile inhalante” nu sunt o noutate pe scena drogurilor. Obiceiul a apărut în jurul anilor 1960, fiind inițiat de tinerii care ”adulmecau” diverse sorturi de lipici, inhalarea extinzându-se la o gamă din ce în ce mai largă de produse, cu precădere solvenți, adezivi, dizolvanți pentru repararea obiectelor din cauciuc, lacuri (lac de unghii pe bază de acetonă), dizolvanți pentru pictură, vopsele, produse petroliere (kerosen, gaz de brichetă, wite spirit), produse de scos pete (pe bază de tricloretilenă), gaz propulsor pentru spray-uri și aerosoli etc. Putem afirma că se înregistrează o adevărată toxicomanie generală de consumul abuziv al substanțelor volatile inhalante !

Și produsele de îngrijire cosmetice (pastă de dinți, săpun, cremă de ras, loțiuni antiseptice, șampon, balsam, mască de păr, cremă de față, fixativ, spună de păr, cremă de corp, gel de duș, lac de unghii, rimel, fond de ten, fard de pleoape, fard de obraz, ruj, detergent de vase, balsam de rufe, produse de menaj pentru baie și bucătărie etc.) alături de parfumuri și odorizante, sunt pline de chimicale nocive toxice care ne îmbolnăvesc, dăunând grav sănătății.

Pe unde pătrund toate aceste substanțe toxice în corpul nostru ? Prin piele și prin plămâni. Iată câteva noțiuni de anatomia și fiziologia acestor două organe.

Pielea este cel mai mare organ al corpului. Pielea este și cel mai mare organ de eliminare, evacuând zilnic o cantitate de reziduuri echivalentă cu cea evacuată în total de rinichi, intestine și plămâni. Pielea este învelișul exterior al corpului, oferind organismului sistemul de apărare împotriva agresiunii mediului înconjurător și condițiilor de dezvoltare a paraziților. Pielea este formată din două straturi distincte: epiderma, porțiunea care vine în contact direct cu mediul exterior, compusă la rândul ei din patru până la cinci straturi diferite; al doi-lea strat (sau primul strat interior) se numește dermă. Țesuturile subcutanate sunt dispuse imediat sub dermă, care adăpostește marea masă a arterelor, venelor, nervilor și glandelor principale care hrănesc pielea. Pielea îndeplinește numeroase funcții, printre altele și aceea de reglare a temperaturii corpului, acest lucru producându-se prin intermediul arteriolelor (vase sanguine) și al glandelor sudoripare. Pielea este și cel mai mare organ senzitiv, exprimând atât senzațiile interne, cât și pe cele externe.

Mențineți permanent pielea cât mai curată, fiindcă ea își va îndeplini funcția de organ de eliminare a deșeurilor. În plus, o piele curată vă va face să vă simțiți mai curat. (*"Boala nu este manifestarea unui lucru rău, ci mai degrabă lipsa unui lucru esențial"* – dr. Bernard Jensen).

Plămânii sunt în număr de doi, situați în cavitatea pleurală și de o parte și de alta a sternului, coborând din regiunea superioară a toracelui până la diafragmă. Plămânii sunt organe "spongioase", de formă conică, care permit aerului din exterior (hrana lor) să pătrundă în organism și elimină gazele toxice și produși secundari. Partea superioară a plămânilor este conectată la faringe (cavitatea nazală) prin intermediul laringelui (zona coardelor vocale) și traheei. Plămânii sunt formați din lobi, lobuli, bronhii, bronhiole, alveole și un sac pleural (membrană). Plămânii îndeplinesc o dublă funcție: de digerare și de eliminare.

Plămânii consumă elemente vitale: oxigen, hidrogen, azot și carbon, care pătrund în organism când inspirăm aerul, pentru a fi apoi utilizate de acesta drept catalizatori, combustibili și altele.

Plămânii funcționează și ca organ principal de evacuare, alături de colon, rinichi și piele. Oxigenul și celelalte substanțe inhalate în organism sunt transferate prin alveolele pulmonare în capilarele arteriale pulmonare, care le transmit mai departe către inimă, iar inima le pompează către întregul sistem. Producții secundari ai acestor elemente sunt dioxidul de carbon și alte gaze, care îndeplinesc rolul de filtre pentru alte deșeuri și toxine pe care le inhalăm (particule de praf, chimicale, gaze etc.). Aceste deșeuri sunt eliminate prin intermediul capilarelor sistemului limfatic și a sistemului vascular, sau sunt eliminate prin tuse și expectorarea mucusului (sputa) care înglobează aceste toxine.

Alveolele pulmonare (saci de aer) au o membrană subțire, formată dintr-un singur strat de celule, care separă aerul de sânge. Plămânii omului conțin 300.000.000 de alveole (saci de aer) care permit unei cantități de aproape 10.000 litri de aer să fie transferată în sânge, în fiecare zi. Pentru efectuarea schimburilor de oxigen, plămânii dispun de o suprafață de peste 220 de metri pătrați.

Chimicalele nocive, toxice, din parfumuri și produsele cosmetice de îngrijire, pătrund în corpul fiecăruia din noi prin piele și prin plămâni. Prin piele absorbim toate substanțele care ajung direct în sânge, spre deosebire de substanțele ingerate, care sunt ”filtrate” mai întâi de organele interne, iar abia după aceea ajung în sânge. Putem afirma că substanțele absorbite prin piele sunt mai periculoase decât cele ingerate. Din acest motiv, trebuie să ne intereseze ce conținut au produsele de uz zilnic – șampon, săpun, gel de duș, gel intim, creme de față, mâini, picioare, demachiante, lacuri de unghii, acetone, toate produsele de machiaj, creme de corp, uleiuri de corp, de baie, săruri de baie, spumante, parfumuri etc. Trebuie să fim atenți, mai ales, la ce produse folosim pentru bebeluși și copii. Nu este corect sau normal să-i otrăvim cu bună știință și să-i expunem la diverse riscuri de boli și chiar de modificări de ADN.

Produsele de îngrijire și înfrumusețare, cosmeticele și parfumurile sunt toxice, conținând chimicale nocive pentru sănătatea umană ce se absorb prin piele, se acumulează în corp, producând efecte negative (boli) care nu se manifestă imediat, ci în timp. Atât femeile cât și bărbații trebuie să evite folosirea chimicalelor înainte de conceperea copilului, iar femeia gravidă trebuie să aibă grijă maximă ce otravă bagă în ea (indiferent cum). Printre problemele cauzate de chimicalele din parfumuri și cosmetice, putem aminti: dereglări hormonale, modificări ale ADN, cancer, malformații la copii și Alzheimer.

Deși este o certitudine faptul că parfumurile sunt toxice, oamenilor nu le pasă. Oamenii nu mai pot distinge între bine și rău, între normal și anormal, între util și inutil, între sănătos și nociv, între important și neimportant etc. În fața parfumurilor toxice, oamenii au de ales între ”o viață lungă și sănătoasă” versus ”plăcerea de a te da cu parfum” (sau creme, cosmetice etc.). Este aceeași alegere și în cazul ”alimentelor otravă” versus ”hrană sănătoasă”.

Va urma...

Profesor, Dumitru Nastasă, toxicolog/farmacolog

SONDAJ DE OPINIE

PROFESORUL IDEAL

Există profesori, unii mai buni ca alții? E o întrebare pe care mulți elevi și-o pun. Greu de imaginat, dar este cert că nu toți sunt la fel. Am cerut părerea a douăsprezece tineri, în vârstă de 17 ani, întrebându-i direct cum văd ei profesorul ideal. Răspunsurile au fost:

1. *Veniți la școală din plăcere sau din obligație?*

Unsprezece tineri au spus că vin la școală din plăcere, trei tineri au spus că din obligație, unul a spus că ambele variante sunt valabile. Alții au spus că nu se pot hotărî la un răspuns. Uneori nu aș mai pleca la școală, iar alteori nici nu m-aș ridica din pat să vin la școală și asta cred că se datorează stării mele de spirit, dar și faptului că sistemul de învățământ nu este unul bine organizat și structurat; De cele mai multe ori singura plăcere de a veni la școală este de a-mi vedea colegii; Oarecum din ambele, vin la școală din dorința de a ajunge unde vreau și îmi place că școala este un mediu organizat; Răspunsul meu la această întrebare este mai confuz decât sistemul de învățământ; Cât timp exista școală fizic veneam din plăcere, însă acum prezența la cursurile online este mai mult o obligație.

2. *Sunt profesori cu care vreți să interacționați?*

Șaisprezece răspunsuri au fost „da”, trei răspunsuri au fost „nu”.

3. *Sunt și profesori pe care nu-i simpatizați? De ce?*

Da. Pentru că nu ne înțeleg și nu sunt maleabili; Nu, deoarece fiecare are felul lui propriu de a se comporta, însă uneori este deranjant dacă se întrece măsura; Da, deoarece vorbesc foarte repede; Da, din cauza modului cum se comportă la oră și din cauza faptului că fac discriminări între noi, elevii; Sunt, deoarece nu există o comunicare deschisă, doar se predă fără multe explicații, au așteptări mari și ni se

ține morală foarte des că nu vom ajunge nicăieri dacă nu tocim tot ce este scris în caiet, ori pur și simplu ni se transmite o stare de tristețe, plictiseală sau insecuritate în unele cazuri; Da, pentru că nu pun note pe ceea ce știm de fapt, pentru că sunt haotici, pentru că ne consideră pe noi problema; Deoarece nu încearcă să ne înțeleagă și să fie mai toleranți; Sunt pentru că nu știu cum să interacționeze cu noi și avem o relație strict profesională; Da, pentru că nu toți cei care au devenit profesoricorelează predatul materiei cu relația afectivă pentru elevi. În plus, ar trebui să reflecteze la faptul că funcția pe care o ocupă nu le oferă dreptate nemărginită; Cu siguranță, din cauza energiei pe care o emană și din cauza modului de abordare a elevului și a materiei; Da, sunt. Pentru că nu suntem compatibili din punct de vedere al caracterului; Da, din cauza concepțiilor comuniste; Da, pentru că nu îi înțeleg uneori; Da, există, din cauza faptului că sunt complet neinteresați de materia pe care o predau și nu își dau interesul ca noi să învățăm ceva; Da, sunt, și nu îi simpatizez deoarece ei sunt de părere că dacă au studii superioare înseamnă că sunt superiori unui adolescent.

4.În opinia voastră cum ar trebui să arate profesorul ideal?

Să accepte și o glumă, să fie înțelegător, să explice dacă cineva nu a înțeles, să nu facă discriminări; Să nu ne dea teme multe; Să fie înțelegător cu elevii; Să fie interesat cu adevărat de viețile noastre pe viitor, să fie înțelegător cu privire la problemele pe care le avem, să nu fie extrem de autoritar, să nu ne trateze ca și cum am am fi niște nimeni pe lângă el, să ne ajute să ne formăm caracterele; Să fie smart și să adopte un stil de predare mai modern; Profesorul ideal este acela care se înțelege cu elevii, care îi învață, care le explică frumos și nu țipă, glumind deseori. Pentru mine profesorul ideal ar trebui să înțeleagă elevii și să comunice cu ei despre eventuale probleme, încercând să dea sfaturi...nu doar să vină să predea lecția și să plece acasă; Aspectul fizic e doar un detaliu, important fiind modul de a interacționa cu elevii și comportamentul acestuia; Profesorul ideal este cel care ne ascultă, ne înțelege și ne ajută în anumite situații; Un om care ajunge greu pe culmile disperării, cineva cu personalitate și imaginație colosală pe care să îl respect și admir pentru simpla sa existență; Să fie sincer și corect; Să fie înțelegător cu noi, pentru a fi și noi cu el la fel. Să ne ajute în așa fel încât să stăm la ore cu entuziasm, nu doar pentru a nu face absențe. Să ne explice unde greșim cu calm și înțelegere și să ne ajute să îndreptăm greșeala; Un profesor care vine cu drag la ore și nu doar pentru că primește un salariu și care dorește să transmită cunoștințele sale elevilor. Care să aibă metode de a învăța noi și diverse, pentru a ne acapara atenția. O persoană care să ne asculte și să ne înțeleagă nevoile. Care să îi încurajeze și pe cei mai slabi, nu doar pe cei buni la materia pe care o predă. Să știe să se debaraseze de problemele familiale atunci când vine la școală, pentru a nu se descărca asupra elevilor. Să știe să și râdă; Să nu pună presiune pe elevi în perioada asta în care oricum ne este greu ; Profesorul ideal nu există; În opinia mea, profesorul ideal ar veni mereu la oră cu activități noi, interesante, nu plictisitoare și care ne-ar ajuta să reținem lecția mai ușor. Să nu fie nevoie să

învățăm lecția doar pentru a fi ascultați. Lecțiile ar trebui să fie în așa fel încât să nu ne găsim alte ocupații în timpul orei.

Tinerii care au participat au mari așteptări de la profesorii lor. Ei știu că profesorul ideal nu există, dar vor o mai mare implicare, apropiere și deschidere față de ei, din partea profesorilor.

NOI DESPRE NOI

1 decembrie – Unirea Transilvaniei cu Regatul României

Între 1886 – 1947, la 10 mai, se sărbătorea Ziua Națională a României. Între 1948 – 1989, Ziua Națională a României s-a sărbătorit la 23 august. Prin legea numărul 10 din 31 iulie 1990, promulgată de președintele Ion Iliescu, ziua de 1 decembrie a fost adoptată ca zi națională și sărbătorită public în România.

România nu s-a putut articula temeinic pe nicio suveranitate puternică, până când nu s-a reușit în 1918 unirea Basarabiei, Transilvaniei, Bucovinei, Banatului, Crișanei și Maramureșului. Legea unirii a fost ratificată prin decret de lege la 11 decembrie 1918 de către regele Ferdinand, fiind votată de Adunarea Deputaților în ședința din 29 decembrie 1918.

În prezent, data de 1 decembrie este sărbătoare publică, un moment solemn, dar și de bucurie, care le oferă oamenilor ocazia de a se reconecta la valorile naționale și la spiritul neamului.

Cu ocazia Zilei Naționale au loc numeroase manifestări militare și religioase în întreaga țară, dar mai ales în Capitală și la Alba Iulia, locul unde s-a înfăptuit Unirea.

Unirea Principatelor Române

Unirea Principatelor Române, cunoscută ca și Mica Unire, a avut loc la jumătatea secolului al XIX-lea

prin unirea statelor Moldova și Țara Românească, sub numele Principatele Unite ale Moldovei și Țării Românești. Procesul unirii bazat pe puternica apropiere culturală și economică între cele două țări, a cunoscut o etapă decisivă care s-a dovedit a fi ireversibilă, prin alegerea colonelului moldovean Alexandru Ioan-Cuza ca domnitor a ambelor principate, la 5 ianuarie 1859 în Moldova și la 24 ianuarie 1859 în Țara Românească. Procesul a început odată cu adoptarea Regulamentelor Organice între 1831-1832 în Muntenia și Moldova, care stipulau necesitatea unificării politice, urmate de acorduri vamale între 1833 și 1835 și lichidarea posturilor vamale între cele două țări, începând cu 1 ianuarie 1848, în timpul domniilor lui Mihail Sturdza, respectiv, Gheorghe Bibescu. Deznodământul Războiului Crimeii a stăvilit pentru un timp ambițiile geopolitice ale Imperiului Rus la Dunărea de Jos, fără a consolida efectiv Imperiul Otoman de care depindeau Principatele, ceea ce a creat un context favorabil realizării Unirii. Votul popular favorabil în ambele țări, rezultat în urma unor adunări ad-hoc, în 1857, a dus la Convenția de la Paris, o înțelegere între Marile Puteri, prin care se accepta o uniune mai mult formală între cele două țări, cu guverne și cu unele instituții comune. La începutul anului 1859, liderul unionist Alexandru Ioan-Cuza a fost ales ca domnitor al Țării Românești, act care a adus cele două state între o uniune personală. În 1862, cu ajutorul unioniștilor din cele două țări, Cuza a unificat Parlamentul și Guvernul, realizând uniunea politică.

După înlăturarea de la putere în 1866, Unirea a fost consolidată de succesorul său Carol I, iar noul stat a devenit România.

Membrii Clubului de jurnalism

Iubiți, iubiți cu dor Suflarea de izvor!

"SuperEroii lui Picurici", despre care s- a mai scris în revista noastră, au ajuns la final! La finalul concursului, dar la un bun început pentru micii învățăcei, al unei misiuni descoperite în cadrul activităților demarate în cadrul acestuia: misiunea de a apăra apa! Acestui scop final, îi este dedicat și cântecul născut din emoțiile frumoase trăite în cadrul proiectului: „*Mare-i BUCURIA!/Când Pământul cântă/Râde toată glia/Copiii cuvântă:/Apă și cer/Același mister/Strop de Cuvânt/Între cer și pământ.*”

În primă fază a concursului, în „Galeria Finaliștilor” - <https://apanoastra.ro/galerie-finalisti>, au fost publicate lucrările calificate în Etapa Finală a Concursului Național de Desen "SuperEroii lui Picurici", în urma jurizării și a votului publicului. Liceul „Mihail Sadoveanu” din Borca este reprezentat aici de două lucrări deosebite ale elevilor: Ciubotă Matei din clasa a V-a și Constantin Sebastian din clasa a II-a.

Cu șansa de a ne număra printre cele mai active școli și de a câștiga și unul dintre cele zece premii acordate școlilor (vezi Regulamentul Concursului, III.d. Metodologia de Selecție a Școlilor Participante Câștigătoare), cu dorința de a înveșnici în lucrările noastre o fărâmbă de apă și cer din ținutul nostru dintre munți, cu bucuria de a împărtăși ideile și realizările noastre, ammers mai departe. Sebastian Constantin și Matei Ciubotă s-au prezentat admirabil la etapa finală a concursului, impresionând juriul!

La festivitatea de premiere, elevii noștri finaliști, au spus PREZENT în numele Liceului „Mihail Sadoveanu”, obținând locul al III-lea (Ciubotă Matei) și mențiune (Constantin Sebastian), iar școala noastră, a fost dotată, în urma punctajului obținut, cu un laptop, o imprimantă, un videoproiector și un ecran de proiecție.

Așa cum am apreciat și în cadrul festivității transmise live pe pagina concursului, felicit Ministerul Mediului pentru organizarea exemplară și transparența selecției lucrărilor, seriozitatea și implicarea organizatorilor, comunicarea și promptitudinea acestora- un model de organizare și desfășurare!

Ultimele versuri ale imnului alcătuit de participanți cu această ocazie ilustrează atât de frumos scopul și implicarea acestora în întreaga desfășurare:

Mare-i DĂRUIREA

Apa-icu folos!

Fă-ți doar datoria

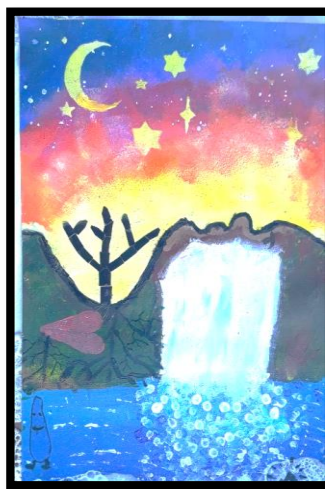
Mulțumim frumos!

Dă mână de- ajutor,

S-avem apă-n viitor!

Iubiți, iubiți cu dor

Suflarea de izvor!

Lucrarea lui Matei Ciubotă din finala concursului

Lucrarea lui Sebastian Constantin din finala concursului

Profesor pentru învățământul primar, Nicoleta Ciubotă

PROIECTE EUROPENE LA LICEUL NOSTRU

Pentru Liceul nostru anul 2020 nu a adus doar Coronavirus , ci și două bucurii mult așteptate: proiectul ROSE și proiectul ERASMUS+. Îndelung așteptate, cele două proiecte au readus speranța atât pentru cadrele didactice, cât și pentru elevii școlii noastre, pentru că ele reprezintă ocazia de a acumula experiențe deosebite, atât în plan profesional cât și social și personal.

„Orizonturi europene în formare în domeniul IT” este titlul proiectului cu finanțare europeană ERASMUS+, proiect DE MOBILITATE ÎN SCOPUL ÎNVĂȚĂRII, care oferă posibilitatea elevilor de clasa a X-a și a XI-a de a participa la un stadiu de practică în domeniul IT, la firme specializate din Cipru și Portugalia. Timp de 3 săptămâni, 16 elevi din cele două clase, specializarea matematică-informatică, cu sprijinul organizațiilor partenere, își vor dezvolta competențele profesionale și abilitățile practice, lucrând într-un mediu competitiv, dinamic, la standarde înalte de calitate, într-un context multicultural și socio-profesional internațional. Pe lângă experiența profesională dobândită în timpul mobilităților, experiență ce va fi utilă în susținerea, la finalul liceului, a „Atestatului de certificare a competențelor profesionale în informatică”, acest proiect va contribui la îmbogățirea cunoștințelor culturale și lingvistice pentru participanți și va oferi sprijin acestora în tranziția de la școală la viața activă.

Perioada de implementare este 1 octombrie 2020-31 decembrie 2021, iar echipa de gestiune este alcătuită din: coordonator proiect: CHIRILĂ LILIANA - profesor informatică ; responsabil evaluare, monitorizare: AMARIEI VASILE - profesor informatică, DIRECTOR; responsabil diseminare :BUDĂI ALINA - profesor limba și literatura română; responsabil selecție, formare : SABIE ȘTEFAN - profesor informatică, DIRECTOR ADJUNCT; responsabil financiar: LUCA MARIA – contabil.

LICEUL "MIHAIL SADOVEANU"
BORCA, NEAMȚ

ORIZONTURI EUROPENE
ÎN FORMARE ÎN DOMENIUL IT
2020-1-RO01-KA102-079447

Cofinanțat prin
programul Erasmus+
al Uniunii Europene

Cel de-al doilea proiect, obținut prin programul **ROSE (ROmania Second Education Project)** a fost aprobat de Banca Mondială, pentru finanțarea învățământului secundar și are ca obiectiv principal îmbunătățirea calității procesului de formare și evaluare a competențelor cheie, pentru creșterea procentului de promovabilitate la examenul de bacalaureat, în rândul elevilor din ciclul liceal de la Liceul „Mihail Sadoveanu” Borca, pentru un acces ridicat la nivelurile superioare de educație și o mai bună adaptabilitate la cerințele unei piețe a muncii flexibile și incluzive. La obținerea acestei finanțări a contribuit o echipă formată din cadre didactice ale școlii care a scris și depus proiectul: prof. Budăi Alina, prof. Chirilă Liliana, prof. Candrea Teodora, prof. Carază Gheorghe, prof. Gheorghiasa Ana Maria. Titlul proiectului este: **BORCA-Bacalaureat-Oportunități-Rezultate-Competențe-Abilități** și are ca beneficiari direcți elevii claselor a XI-a și a XII-a. Proiectul își propune stimularea motivației pentru învățare prin participarea beneficiarilor la activități extracurriculare și recreative, creșterea procentului de promovabilitate la bacalaureat prin activități remediale și de sprijin la disciplinele de studiu care reprezintă proba obligatorie, încurajarea accederii spre învățământul superior prin consiliere de specialitate și oferirea de exemple demne de urmat în persoana foștilor absolvenți, reducerea absenteismului prin campanii de informare și conștientizare în rândul elevilor și părinților a importanței studiului în vederea obținerii de rezultate bune și foarte bune și pentru depășirea problemelor de ordin material sau social, dotarea unei săli de clasă sub forma unui Amfiteatru, cu mobilier, multifuncțională, laptop, tablă inteligentă, cameră video, aparat foto, în vederea desfășurării activităților cuprinse în proiect, dezvoltarea personală și socială a elevilor prin activități de tutoriat, pentru asigurarea accesului egal la educație.

Finanțarea este pentru următorii trei ani, iar echipa care se ocupă de implementarea proiectului este formată din: coordonator grant-prof. Amariei Vasile, director; responsabil achiziții - prof. Sabie Ștefan, director adj.; responsabil monitorizare și evaluare - prof. Carază Gheorghe; responsabil financiar- Luca Maria, contabil.

Prof. Alina Budăi

Și eu pot fi Damian

În data de 24 septembrie 2020 a avut loc un marș în semn de solidaritate față de Damian, un adolescent în vârstă de doar 16 ani, care a fost victima unui grup de rromi în seara de duminică (20 septembrie).

Organizatorii protestului și-ar fi dorit un marș prin comună. Însă, din cauza restricțiilor impuse în contextul pandemiei

de COVID-19, autoritățile au aprobat doar organizarea unei adunări în fața Liceului " Mihail Sadoveanu", unde s-au strâns în jur de 100 de persoane, de la prichindeii de grădiniță, până la liceeni, cadre didactice, părinți, bunici și mulți alți consăteni, care și-au manifestat revolta prin intermediul devizei: „ Si eu pot fi Damian”. Aceștia au dezbătut diferite soluții pentru binele comunei, a lor și a celor dragi. Protestula fost unul pașnic, fără jigniri sau îndemnuri la acte de violență. Oamenii au cerut respectarea legii și mai multă implicare din partea autorităților pentru oprirea acestui șir de infracțiuni.

Atât gestul celor mici, care s-au dovedit a fi adevărați protestatari prin intermediul deseneleor și pancartelor înălțate cu propriile mânuți, cât și a restul locuitorilor comunei care și-au transpus conflictul interior și prin intermediul unui grup pe facebook care a strâns peste 700 de membri, s-a dovedit a fi unul plin de solidaritateși însemnătate, astfel împreună conturând o pagină de istorie plină de valoare pentru viitoarele generații.

Larisa Măhălău, clasa a XII-a A

UMOR

- Popescu, te pregătești de plecare?
- Păi, vreau să plec.
- Mai este jumătate de oră până la sfârșitul programului și, colac peste pupăză, ai întârziat și la prima oră.
- Da, doamna dirigintă, am întârziat la venire, nu mai vreau să întârzi și la plecare.
- Costele, unde-i tortul din frigider?
- Am mâncat o bucată, mamă.
- Și restul unde e?
- Păi, nu l-am tăiat.
- Tată,am pățit-o! Înainte să suflu mi-am pus o dorință
- Și?
- Nimic, tot mi-au luat permisul.

Membrii Clubului de jurnalism

Colectivul de redacție:

Bibliotecar Iolanda Lupescu

Alexandra Cârjă - clasa a XII-a C

Amalia Murariu - clasa a XII-a C

Lidia Caraza - clasa a XI-a C

Esthera Buzdugan – clasa a XI-a C

Tehnoredactare - membrii Clubului de jurnalism Borca

bibliotecar Despina Gheorghiu

Corectură – bibliotecar Despina Gheorghiu

Design și paginare – Larisa Măhălău, Cosmin Văcărașu clasa a XII-a A

profesor Liliana Chirilă

Fotografii și grafică :

Maria Todirel – clasa a XII-a A – pag. 1

Lidia Carază – clasa a XI-a C – pag.4, 10, 12,25

Valentina Andronic – clasa a XII-a C– pag. 11, 14, 15, 24

Dimitrie Gheorghiu– clasa pregătitoare – pag. 24

Teodora Gheorghiasa – clasa a XII-a C – pag.22

Miruna Andrei – clasa a II-a – pag. 16

Maya Câmpulungeanu – clasa a II-a – pag. 17